

Arrest

nr. 229 339 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen als minderjarige in België te zijn aangekomen en houdt voor dat de leeftijdstest afgenomen op basis van radiotechnologieën zeer controversieel blijven en hun resultaat geen garantie op wetenschappelijke juistheid biedt.

In zoverre verzoeker de resultaten op basis van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek nog wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Verzoeker voert voorts aan dat het CGVS geen rekening gehouden heeft met zijn jonge leeftijd, zijn gezinssituatie en zijn beperkte scholing, doch maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat zijn verzoek niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3. De Raad stelt vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier (map landeninformatie, informatie afkomstig van het Griekse Dublininstanties d.d. 15 oktober 2018; "Eurodac Search Result" en nota "Eurodac Hit 'M'" als interpretatie-instrument van verzoekers "Eurodac Search Result"), verzoeker op 28 december 2017 de vluchtelingenstatus werd verleend in Griekenland en er een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is tot 11 januari 2021.

Verzoeker argumenteert dat voormelde brief van de Griekse Dublininstanties geen officiële bevestiging is van zijn status.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (overnameverzoek DVZ d.d. 1 oktober 2018) blijkt echter duidelijk dat de vingerafdrukken van verzoeker tezamen met zijn persoonsgegevens, foto, de referentie van de Eurodac Hit en het leeftijdsonderzoek, werden gevoegd bij het verzoek tot terugname op grond van de Dublin III-Verordening – Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 – dat werd gericht aan de Griekse autoriteiten. Aangezien verzoeker aldus werd geïdentificeerd onder meer op basis van zijn vingerafdrukken, kon de commissaris-generaal met recht vaststellen dat verzoeker aan wie de Griekse instanties de vluchtelingenstatus verleende, dezelfde persoon betreft.

Verzoeker kan in het licht van voorgaande derhalve geenszins worden gevolgd in zijn kritiek. Uit de verifieerbare elementen die in het dossier voorhanden zijn, blijkt immers genoegzaam dat deze relevant en duidelijk zijn, waarbij er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de desbetreffende Griekse instantie die zich buigt over de vraag inzake het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening naar aanleiding van een terugnameverzoek door bijvoorbeeld België, met kennis van zaken en op grond van correcte, actuele gegevens een uitspraak kan / moet kunnen doen over de identiteit van personen aan wie reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland.

Op grond van voorgaande relevante, betrouwbare en verifieerbare gegevens blijkt duidelijk dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland. De "Eurodac Search Result" bevestigt overigens dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Er staat derhalve genoegzaam vast dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.

Waar verzoeker opwerpt dat voormelde brief geen garantie biedt over het feit dat de geldigheid van zijn verblijfstitel niet in gevaar is, vooral gezien het vertrek uit Griekenland en de lange afwezigheid, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou genieten. In casu blijkt immers dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd verleend door de bevoegde Griekse instanties sinds 28 december 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning geldig tot 11 januari 2021 zodoende nog geenszins verlopen is.

4. Verzoeker herhaalt voorts zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf **in concreto** dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het hehralen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of

burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

5. In de mate verzoeker zijn vrees voor vervolging uiteenzet ten aanzien van zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota indient met recente informatie over de levensomstandigheden in Griekenland (november 2018, AIDA-rapport van maart 2019) en de recente rechtspraak van het HvJ van maart 2019, Duitsland, en de Nederlandse RvS. Zij licht toe dat de situatie bijzonder moeilijk is en het ook niet duidelijk is of zij wel nog een beschermingsstatus heeft in Griekenland. Zij wijst er op dat uit de concrete verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland bijzonder onrustwekkend zijn, zij niet in de mogelijkheid was om de taal te leren, geen studie- of werkmogelijkheden had en ook geen financiële ondersteuning. Verzoekende partij besluit dat de omstandigheden niet kunnen beschouwd worden als volwaardige opvang en levensomstandigheden en het terugsturen naar Griekenland een risico voor de schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Waar verzoekende partij stelt dat niet duidelijk is of zij wel nog een beschermingsstatus heeft in Griekenland, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3. De Raad stelt vast dat blijkens de gegevens vevat in het administratief dossier (map landeninformatie, informatie afkomstig van het Griekse Dublininstanties d.d. 15 oktober 2018; “Eurodac Search Result” en nota “Eurodac Hit ‘M’” als interpretatie-instrument van verzoekers “Eurodac Search Result”), verzoeker op 28 december 2017 de vluchtelingenstatus werd verleend in Griekenland en er een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is tot 11 januari 2021.*

Verzoeker argumenteert dat voormelde brief van de Griekse Dublininstanties geen officiële bevestiging is van zijn status.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (overnameverzoek DVZ d.d. 1 oktober 2018) blijkt echter duidelijk dat de vingerafdrukken van verzoeker tezamen met zijn persoonsgegevens, foto, de referentie van de Eurodac Hit en het leeftijdsonderzoek, werden gevoegd bij het verzoek tot terugname op grond van de Dublin III-Verordening – Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 – dat werd gericht aan de Griekse autoriteiten. Aangezien verzoeker aldus werd geïdentificeerd onder meer op basis van zijn vingerafdrukken, kon de commissaris-generaal met recht vaststellen dat verzoeker aan wie de Griekse instanties de vluchtelingenstatus verleende, dezelfde persoon betreft.

Verzoeker kan in het licht van voorgaande derhalve geenszins worden gevolgd in zijn kritiek. Uit de verifieerbare elementen die in het dossier voorhanden zijn, blijkt immers genoegzaam dat deze relevant en duidelijk zijn, waarbij er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de desbetreffende Griekse instantie die zich buigt over de vraag inzake het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening naar aanleiding van een terugnameverzoek door bijvoorbeeld België, met kennis van zaken en op grond van correcte, actuele gegevens een uitspraak kan / moet kunnen doen over de identiteit van personen aan wie reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland.

Op grond van voorgaande relevante, betrouwbare en verifieerbare gegevens blijkt duidelijk dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland. De “Eurodac Search Result” bevestigt overigens dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Er staat derhalve genoegzaam vast dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming

geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.

Waar verzoeker opwerpt dat voormelde brief geen garantie biedt over het feit dat de geldigheid van zijn verblijfstitel niet in gevaar is, vooral gezien het vertrek uit Griekenland en de lange afwezigheid, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou genieten. In casu blijkt immers dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd verleend door de bevoegde Griekse instanties sinds 28 december 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning geldig tot 11 januari 2021 zodoende nog geenszins verlopen is." Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus beschikt noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland kan terugkeren en er eventueel haar verblijfsvergunning niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Verzoekende partij voert aan dat zij een aanvullende nota indient met recente informatie over de levensomstandigheden in Griekenland (november 2018, AIDA-rapport van maart 2019), de recente rechtspraak van het HvJ van maart 2019, Duitsland, en de Nederlandse RvS.

De Raad wijst er op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar verzoekende partij hiertoe echter in gebreke blijft gelet op de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking.

De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt nog op dat hij geenszins is gebonden door beslissingen van Duitse en Nederlandse rechtbanken, en uitgesproken in een andere zaken.

Zij licht toe dat de situatie bijzonder moeilijk is en wijst er op dat uit de concrete verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland bijzonder onrustwekkend zijn, zij niet in de mogelijkheid was om de taal te leren, geen studie- of werkmogelijkheden had en ook geen financiële ondersteuning. De Raad wijst naar hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld: *“Uit uw verklaringen kwam naar voor dat u bij aankomst in Griekenland per bus naar een opvangcentrum werd gestuurd (CGVS, p. 7), alwaar u ongeveer een jaar verbleef (CGVS, p. 6). U geeft aan dat u door uw vrijwillig vertrek naar Athene en Patras geen beroep meer kan doen op het opvangcentrum bij terugkeer naar Griekenland (CGVS, p. 10). Nog blijkt uit uw verklaringen dat u in feite de Griekse autoriteiten niet om bijstand verzocht hebt om uw basisrechten als houder van een vluchtelingenstatus te laten gelden. U wendde zich bijvoorbeeld niet tot de Griekse overheid om huisvesting te krijgen. U verklaart dat u geen navraag deed naar huisvesting of opvanginitiatieven in Griekenland omdat u het eiland niet af mocht, de taal niet sprak en geen geld had om zelfstandig woonruimte te huren (CGVS, pp 11, 14). U vertrok bovendien op eigen houtje vanuit het opvangcentrum te Moria naar Athene naar Patras. In Athene overnachtte u in een park (CGVS, p. 11) en heeft u twee dagen vruchteloos op een plein gestaan voor dagarbeid (CGVS, p. 14). In Patras verbleef u omdat u de oversteek naar Italië wenste te maken (CGVS, p. 12). Ook in Athene en Patras deed u geen inspanningen om woonruimte te vinden. U vertelt dat u rondkeek en aan andere Afghanen om hulp vroeg (CGVS, p. 13). U wendde zich buiten andere Afghanen tot niets of niemand anders – overheid, organisaties, liefdadigheidsinstellingen – teneinde een woonst te vinden (CGVS, p. 13). Ook bij de organisatie die voedselbedelingen deed informeerde u nooit naar hulp bij het vinden van woonruimte (CGVS, p. 13). Ook voor het vinden van een job wendde u zich enkel tot andere Afghanen (CGVS, p. 14). U geeft aan dat u in Athene niemand kende, de taal niet sprak en twee dagen vruchteloos op een plein stond teneinde dagarbeid te bemachtigen (CGVS, p. 14). U deed geen andere inspanningen om een job te vinden (CGVS, p. 14). Betreffende het leren van de taal geeft u aan dat u van andere Afghanen hoorde dat er even buiten Athene een Griekse taalcursus werd aangeboden (CGVS, p. 12). U heeft de locatie van de cursus niet bezocht en u heeft niet overwogen de taalcursus te volgen omdat u niet opgeleid bent en geen onderdak had om na de lessen huiswerk te maken en te studeren (CGVS, p. 12). U heeft zich buiten mede-Afghaanse staatsburgers nooit gewend tot officiële instanties om geholpen te worden een leven in Griekenland uit te bouwen (CGVS, p. 14). Voorts heeft u nooit medische zorgen gehad in Griekenland, nooit een klacht neergelegd bij de autoriteiten en bent u er nooit in een politiekantoor geweest (CGVS, p. 15). Dat u in Athene en in Patras in precaire omstandigheden leefde, kan bezwaarlijk aan de Griekse autoriteiten verweten worden. Deze omstandigheden waren immers het gevolg van uw persoonlijke keuze om geen beroep te doen op de Griekse autoriteiten om uw rechten als houder van een vluchtelingenstatus in Griekenland te doen gelden en ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatus toch nog op clandestiene wijze naar Italië te reizen. Uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten u elke vorm van huisvesting zouden weigeren. U kon dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden waren naar opvang of huisvesting toe in Griekenland.*

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verder wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.*

Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken."

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat het terugsturen naar Griekenland een risico voor de schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de omstandigheden niet kunnen beschouwd worden als volwaardige opvang en levensomstandigheden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 juli 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS